

Weöres Sándor:

A nő

A nő: tetőtől talpig élet.
A férfi: nagyképű kísértet.
A nőé: mind, mely élő és halott,
úgy, amint két-kézzel megfogadhatod;
a férfié; minderről egy csomó
kétes bölcsesség, nagy könyv, zagyva szó.
A férfi - akár bölcs, vagy csizmavarga -
a világot dolgokká széthabarja
s míg zúg körötte az egy-örök áram,
címkék között jár, mint egy patikában.
Hiába száll be földet és eget,
mindég semmiségen át üget,
mert hol egység van, részeket terem,
és névvel illeti a végtelent.
Lehet kis-ember, lehet nagy-vezér,
alkot s rombol, de igazán nem él
s csak akkor él - vagy tán csak élni látszik -
ha nők szeméből rá élet sugárzik.
A nő: mindennel pajtás, elven
csak az aprózó észnek idegen.
A tétlen vizsgálótól összefagy;
mozogj és mozgasd s már királya vagy:
ő lány sóvárgás, helyzeti erő,
oly férfit vár, kitől mozgásba jő.
Alakja, bőre hívást énekel,
minden hajlása életet lehel,
mint menny a záport, bőven osztogatva;
de hogyha bárki kétkedően fogadja,
tovább-libeg s a legény vérig-sértve
letottyan címkéinek búvkörébe.
Valóság, eszme, álom és mese
úgy fér hozzá, ha az ő köntöse;
mindent, mit párja bölcsességbe ránt,
ő úgy visel, mint cinkos pongyolát.
A világot, mely észnek idegenség,
bármeddig hántod: mind őnéki fátyla;
és végső, királynői díszruhája
a meztelenség.